

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19CoCsp/22/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3621200853
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3621200853.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu I. G. Z., Z. so sídlom N., A. 5, L.: XX XXX XXX, zastúpeného F. U., Z., so sídlom N., A. X, L.: XX XXX XXX proti žalovanému S. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom obec P., toho času bývajúcemu v G. A. R., M. T. XXX, o zaplatenie 300,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 2. mája 2022, č. k. 6Csp/31/2021-205, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 300 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 13.10.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania (výrok I.), žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca ako postupník uzatvoril dňa 12.10.2020 so spoločnosťou Z. Z. ako postupcom Zmluvu o postúpení pohľadávok, predmetom ktorej bola okrem iného aj pohľadávka uplatnená žalobcom v tomto spore. Žalovaný uzatvoril s právnym predchodcom žalobcu, ktorý pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti (banka) dňa 27.06.2014 Zmluvu o bežnom účte, na podklade ktorej bol žalovanému zriadený účet číslo XXXXXXXXXXX/XXXX a dňa 27.02.2018 uzavreli Zmluvu o Povolenom prečerpaní (spotrebiteľský úver), na podklade ktorej bolo povolené žalovanému účet prečerpať o sumu 300,- eur. V zmluve bola dohodnutá úroková sadzba na 19,90% p.a., konečná splatnosť povoleného prečerpania na 01.04.2023, RPMN na 22,22 %, celková čiastka, ktorú klient zaplatí pri v zmluve stanovených predpokladoch 360,67 eur, priemerná RPMN 25,46 % a odplata podľa Občianskeho zákonníka 19,90 % p.a. Zmluva sa riadila aj Produktovými obchodnými podmienkami a Všeobecnými obchodnými podmienkami. V čl. 7 bodu II. zmluvy bolo dohodnuté, že ak dlžník nespláca pohľadávku banky riadne a včas, môže banka požadovať najmä zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky, poskytnúť informácie o tejto skutočnosti do spoločného registra bankových informácií. Predchodca žalobcu listom zo dňa 13.11.2019 odstúpil od zmluvy, na základe ktorej bol žalovanému vedený účet, s účinnosťou ku dňu doručenia oznámenia, výšku pohľadávky vyčíslil na 368,80 eur a žalovaného vyzval na jej úhradu do 7 dní od doručenia oznámenia. Predchodca žalobcu listom zo dňa 31.07.2019 vypovedal zmluvu o povolenom prečerpaní k účtu, s účinnosťou ku dňu uplynutia výpovednej doby. Výpovedná doba bola 2 mesiace a začala plynúť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po

doručení výpovede. Zároveň vyhlásila banka aj mimoriadnu splatnosť povoleného prečerpania, výšku pohľadávky vyčíslil na 337,97 eur.

3. Súd prvej inštancie ako predbežnú otázku skúmal, či žalobca je alebo nie je veriteľom pohľadávky uplatnenej v tomto spore, skúmal preto či došlo alebo nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky pôvodného veriteľa na žalobcu a dospel k záveru, že žalobca svoju aktívnu legitimáciu na podanie žaloby nepreukázal. Konštatoval, že žalobca predložil spolu so žalobou listinu, ktorá je výzvou podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nepredložil však žiadny dôkaz preukazujúci, že veriteľ takúto listinu skutočne doručil žalovanému, resp. že by ju aspoň odoslal. Nebolo teda preukázané, že by bol naplnený prvý zákonný predpoklad pre platné postúpenie pohľadávky banky na iného veriteľa - predchádzajúca výzva dlžníkovi.

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že aj ak by pripustil, že formálne podmienky pre postúpenie pohľadávky v podobe výzvy dlžníka bankou splnené boli, nebolo by preukázané, že boli splnené materiálne podmienky, a to postúpenie existujúcej pohľadávky. Na vznik splatnosti istiny poskytnutého úveru sa podľa zmluvy vyžadovalo buď uplynutie času (01.04.2023 bol úver splatný), alebo porušenie povinností dlžníka mať na účte dostatok prostriedkov na úhradu úrokov a poplatkov z poskytnutého úveru a zároveň neprekročiť povolené prečerpanie a následné vypovedanie zmluvy o povolenom prečerpaní. Na účinnosť výpovede sa vyžaduje jej doručenie dlžníkovi, a to podľa čl. 8.2. písm. b) Obchodných podmienok pre poskytovanie úverov. Rovnako pre mimoriadne zosplatnenie pohľadávky z povoleného prečerpania sa vyžaduje oznámenie dlžníkovi. Žalobca síce predložil listinu označenú ako „Výpoveď zmluvy“, ktorá obsahuje aj vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, avšak nepredložil žiadny dôkaz o tom, že by bola výpoveď alebo mimoriadne zosplatnenie účinné, teda že bola listina obsahujúca tieto úkony predchodcu žalobcu žalovanému čo i len odoslaná, ak nie doručená. Preto súd prvej inštancie nepovažoval za preukázané, že došlo k predčasnému zosplatneniu dlhu žalovaného. Nebolo tak preukázané, že v čase, kedy došlo k postúpeniu pohľadávky, bola už postupovaná pohľadávka splatná. Dôkazné bremeno pritom zaťažuje žalobcu. Postúpiť pritom bolo možné v súlade s § 92 ods. 8 zákona o bankách len splatnú pohľadávku.

5. Súd prvej inštancie z týchto dôvodov dospel k záveru, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu, pretože nepreukázal, že by došlo k postúpeniu existujúcej riadne zosplatnenej pohľadávky ku dňu postúpenia. Ak totiž nebolo preukázané platné zosplatnenie, nebolo preukázané ani dodržanie ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vo vzťahu k pohľadávke, aká v skutočnosti v čase postúpenia bola. Ak nebol úver platne zosplatnený, nemohla byť platne postúpená pohľadávka uplatnená v tomto spore, len prípadná pohľadávka na v tom čase neuhradené splátky úrokov a poplatkov, ktoré si ale žalobca žalobou neuplatňuje. Uplatňuje si len istinu, ktorá by bola bývala musela byť v čase postúpenia už splatná. Žalobca nepreukázal, že jeho právny predchodca riadne pohľadávku zo zmluvy o úvere formou povoleného prečerpania zosplatnil, teda že žalovanému doručil listinu zo dňa 31.07.2019 označenú ako „Výpoveď zmluvy“, preto súd prvej inštancie žalobu zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497, § 502 ods.1, § 504 Obchodného zákonníka, § 524, § 525, § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, e/ zákona č. 129/2010, § 92 ods. 2 zák. č. 483/2001 Z.z., o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že jeho žalobe vyhovie a prizná mu náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, alebo rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že nebolo v konaní preukázané, že v čase, keď došlo k postúpeniu pohľadávky, bola už postupovaná pohľadávka splatná, a teda žalobca nie je v konaní aktívne vecne legitimovaný. Uviedol, že v konaní predložil všetky relevantné výzvy, pričom ich doručenie a jeho skutkové tvrdenia spochybnil výlučne súd. Mal za to, že preukázal, že boli splnené všetky podmienky, ktoré mu zákon pri postúpení bankovej pohľadávky ukladá, preto súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav veci. Podľa jeho názoru v konaní nebolo sporným tvrdenie ohľadom doručenia výzvy na zaplatenie zo dňa 04.025.2020 (správne zrejme 04.05.2020), ktorou si jeho právny predchodca splnil povinnosť vyplývajúcu z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Rovnako nebolo sporným ani doručenie listín označených ako odstúpenie od zmluvy zo dňa 13.11.2019 a výpoveď zo zmluvy zo dňa 31.07.2019, keď ani jedno z týchto tvrdení nebolo medzi stranami sporu počas konania vôbec sporné, v dôsledku čoho bolo potrebné tieto

tvrdenia považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, ktoré nie je potrebné preukazovať ďalšími listinnými dôkazmi. Žalovaný žiadne skutkové tvrdenia žalobcu nepoprel, na súdne pojednávanie sa nedostavil, a preto vníma napadnuté rozhodnutie za veľmi prekvapivé, keď napriek nespornosti skutkového stavu (vrátane nespornosti skutkových tvrdení ohľadom dodržania postupu podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách) súd prvej inštancie vydal rozhodnutie, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie v priebehu konania neprezentoval pred stranami sporu žiadnu skutočnosť ako spornú, nevyzval ho na preukázanie skutočností, ktoré by vnímal ako sporné, v dôsledku čoho nadobudol objektívne a legitímne očakávanie, že súd považuje žalobou uplatnený nárok na dôvodný v celom rozsahu a preto nemal dôvod produkovať ďalšie dôkazy, ktoré by preukazovali takto riadne preukázaný nárok. Keďže jeho skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo v konaní podľa jeho názoru potrebné považovať za nesporné skutkové tvrdenia. Citoval ust. § 150 ods. 1, § 151 ods. 1, § 295, článok 1, článok 3 ods. 1 CSP, komentár k Civilnému sporovému poriadku. Uviedol, že sa nestotožňuje s postupom súdu prvej inštancie, ktorý de facto popieral skutkové tvrdenia strán sporu, ktoré bolo potrebné v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP považovať za nesporné. Ak mal súd pochybnosti o akýchkoľvek skutkových tvrdeniach žalobcu napriek nespornosti týchto skutkových okolností, potom mohol v zmysle ust. § 295 CSP vykonať aj bez návrhu žalovaného ďalšie dôkazy, napríklad mohol dopytovať žalovaného prípadne postupcu na vyjadrenie k takto uvedeným skutkovým tvrdeniam žalobcu, prípadne mohol postupcu v zmysle edičnej povinnosti dopytovať za účelom predloženia dôkazov na preukázanie týchto žalobcových tvrdení. Súd však nepostupoval v zmysle ust. § 295 CSP, nakoľko žiadne takéto dôkazy nevykonali, ale naopak, z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovaného ako spotrebiteľa (t.j. slabšej strany) aktívne rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu a napriek ich nepopretiu zo strany žalovaného zamietol žalobu pre neunesenie dôkazného bremena (nepreukázania týchto skutočností). Poukázal na závery uvedené v rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Košiciach, Krajského súdu v Banskej Bystrici a naďalej zastával názor, že postupoval v prísnom súlade s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný, ak by mal záujem dobrovoľne splniť svoj dlh, tak dôsledkom rozhodnutia súdu sa dostáva do situácie absolútnej právnej neistoty, nakoľko nevie komu má plniť, keďže obaja domnelí veritelia (postupca a žalobca) sa z pochopiteľných dôvodov zdráhajú takéto poskytnuté plnenie titulom dlhu prijať, aby sa nevystavili riziku prijatia bezdôvodného obohatenia a konania v rozpore s odbornou starostlivosťou. Z tohto dôvodu je napadnuté rozhodnutie len zdanlivo ochraňujúce spotrebiteľa.

7. Žalovaný, ktorému bolo odvolanie žalobcu doručené dňa 13.06.2022, sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

9. Súd prvej inštancie založil svoje zamietavé rozhodnutie na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému z pôvodného veriteľa - Z. na žalobcu. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno, nepreukázal, že pôvodný veriteľ pred postúpením pohľadávky na žalobcu, písomne vyzval žalovaného na splnenie peňažného záväzku vyplývajúceho zo zmluvného vzťahu a že bola dodržaná zákonná podmienka pre postúpenie pohľadávky uvedená v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

10. Aktívnu vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi procesné právo uplatňovať si ten-ktorý hmotnoprávny nárok. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (na strane žalobcu) alebo pasívnej (na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/205/2009). V spore o plnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky, je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo. Z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť, že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 z dňa 03.07.2012.

11. Podľa § 92 ods. 8 (predtým § 92 ods. 7) zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“): „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.“

12. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale stanovuje i podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia („...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť“), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky, uvedené v tomto ustanovení, splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Ak je postupcom banka, je logické, že je povinná postupovať nielen v súlade so všeobecnými predpismi (napr. Občianskym zákonníkom), ale aj s osobitným predpisom, ktorý je určený práve bankám (zákon o bankách). Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách, je teda potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom (takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex officio). V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné.

13. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie aplikoval a interpretoval ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách správne. Správne vyvodil, že postup právneho predchodcu žalobcu - banky pred postúpením pohľadávky na žalobcu, nebol v súlade s citovaným ustanovením, nakoľko nebolo preukázané, že banka pred postúpením pohľadávky písomne vyzvala žalovaného na splnenie jeho záväzku a výzvu mu doručila, resp. aspoň odoslala.

14. Z týchto dôvodov odvolací súd argumentáciu žalobcu ust. § 151 CSP (popretie skutkových tvrdení protistrany) a tvrdenie o splnení všetkých zákonom stanovených podmienok na postúpenie pohľadávky i ohľadne doručenia výzvy zo dňa 04.05.2020, odstúpenia od zmluvy zo dňa 13.11.2019 a výpoveď zo zmluvy zo dňa 31.07.2019 15.02.2012, ktoré neboli žalovaným popreté, a preto súd prvej inštancie mal pochybiť, keď nesprávne aplikoval, resp. neaplikoval ust. § 151 ods. 1 CSP a nevychádzal z nesporných skutkových tvrdení (zhodných) strán sporu, prijať nemohol.

15. Odvolací súd zdôrazňuje, že procesná povinnosť popretia skutkových tvrdení protistrany zakotvená v § 151 CSP, sa javí ako prísna a formálna, a preto je i v tomto prípade prípustný určitý korektív zo strany súdu v zmysle koncepcie materiálneho civilného procesu -zásada spravodlivej a účinnej ochrany práv - čl. 2, zákaz zneužitia práva - čl. 5 (viď Komentár k Civilnému sporovému poriadku JUDr. Marek Števec a kolektív C.H. Beck rok 2016). Zvlášť významné je to v danej veci, nakoľko sa jedná o spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, v rámci ktorého musí súd poskytnúť ochranu slabšej strane v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku (§ 290 a nasl. CSP) a to i v prípade, že spotrebiteľ (žalovaný) zostal v danej veci nečinný. Súd nesporne môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci a aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz (§ 295 CSP).

16. Pokiaľ potom súd prvej inštancie napriek skutkovým tvrdeniam žalobcu, ktoré neboli žalovaným popreté, sa zaoberal aktívnou legitimáciou žalobcu v danej veci a dospel k záveru, že podmienky pre postúpenie pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách splnené neboli, a preto nebolo možné uplatnenú pohľadávku postúpiť (na absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd musí prihliadať ex offa), nie je možné jeho záveru nič vytknúť.

17. Pokiaľ žalobca tvrdil, že súd prvej inštancie žiadne dôkazy v zmysle ust. § 295 CSP nevykonával ale „z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovaného ako spotrebiteľa“ „aktívne rozporoval jeho skutkové tvrdenia a to napriek ich nepopretiu zo strany žalovaného, v priebehu konania neprezentoval pred stranami sporu žiadnu skutočnosť ako spornú, ani ho nevyzval na preukázanie skutočností, ktoré vnímal ako sporné, odvolací súd poukazuje na zápisnicu z pojednávania zo dňa 02.05.2022, ktorého sa žalobca ani jeho zástupca nezúčastnil (svoju neúčast ospravedlnil), na ktorom súd prvej inštancie určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sú nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná a ako vec predbežne právne posúdil (viď záznam z pojednávania ESS - vrátane konštatovania absencie doručenia a doručovania výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách), následne boli vykonané dôkazy, ktoré sa v spise nachádzali, ďalšie dokazovanie nariadené nebolo, dokazovanie bolo vyhlásené za skončené a bol vyhlásený rozsudok v danej veci. Pokiaľ sa žalobca a jeho zástupca nezúčastnili tohto pojednávania, nepožiadali o odročenie pojednávania, sami sa pripravili na možnosť reagovať na pojednávaní na procesný postup súdu, ktorý určil, ktoré skutkové tvrdenia sú sporné a ktoré nie, mohli predkladať dôkazy na svoje tvrdenia a zvrátiť tak predbežné právne posúdenie veci súdom, ktorú skutočnosť nemôžu v odvolacom konaní pripisovať na ľarchu súdu. Zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nevyplýva povinnosť súdu vyzývať niektorú zo strán sporu, ktorá sa pojednávania nezúčastní, aby preukázala svoje skutkové tvrdenia, ktoré považuje za sporné. Tieto námietky žalobcu sú preto nedôvodné.

18. Ak žalobca poukazoval na rozhodnutia iných súdov, odvolací súd môže len konštatovať, že mu skutkové okolnosti daných vecí známe nie sú, nie je viazaný rozhodnutiami súdov rovnakej alebo nižšej inštancie.

19. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o trovách konania, ktorý odvolateľom nebol vecne spochybnený.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu odvolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).